Het Buitengebeuren, december 2014

Natuurlijk ging de meeste aandacht uit naar ons clublid Mario Teeuwen (51), die op 4 november als vermist opgegeven werd. Vooral medeclublid Henny Valks, zijn beste vriend, maakte veel werk van de opsporing. Ik zag hem met twee zussen van Mario in het AVRO/TROS-televisieprogramma 'Vermist' van Jaap Jongbloed op dinsdag 2 december, toen er nog steeds geen spoor van Mario gevonden was. In de uitzending suggereerden klanten van hem dat hij afgeperst zou worden, maar daar wist niemand in zijn naaste omgeving iets van. Toen hij verdween, had hij zijn portemonnee en mobieltje bij zich, constateerde de politie later, waaruit geconcludeerd werd dat hij niet hals over kop was vertrokken uit zijn woning.
Henny had me drie weken eerder op de club ingelicht over de stand van zaken. Hij had toen al alarm geslagen bij de politie, maar die kon weinig doen. Er was vooralsnog geen misdaad in het spel en Mario was een paar dagen eerder nog gesignaleerd, toen er ogenschijnlijk niets aan de hand was. De week ervoor was hij nog op de club in 'Burghplan' geweest en had ik gemoedelijk met hem aan de bar zitten praten. Hij had remise gemaakt met Ludo Tolhuijzen.
Vanaf 4 november was er niets meer van hem gehoord. 'Het Eindhovens Dagblad' en 'Omroep Brabant' brachten berichten over de vermissing, zonder succes.
Later kwamen er berichten naar buiten, dat hij zakelijke moeilijkheden zou hebben. Het fijne weet ik daar niet van, maar wel dat er beslag gelegd werd op zijn auto en dat hij daardoor in zijn zakelijke leven zeer onthand was.
Hij wordt inmiddels al zes weken vermist. Het ergste wordt gevreesd, maar er zijn nergens aanwijzingen voor. Het onderzoek bij de politie zit muurvast, al wordt er met een groot team aan gewerkt.
Mario was suikerpatiënt. Maar zijn voorraad insuline werd gewoon in zijn koelkast thuis aangetroffen. Hij heeft die spuiten wel nodig. Er werd overigens niets vermist uit zijn woning. Er waren ook geen sporen van braak, zodat de politie aannam. Dat hij vrijwillig zijn huis verlaten had.
Ik herinnerde me inmiddels wel een mogelijk alarmerend mailtje uit januari van dit jaar over Mario met als afzender Jan Wigmans, weekendverkoper, met als letterlijke tekst : 'hoi collega schakers ik zou graag in contact komen met Mario Teeuwen die bezig is mij geestelijk, mentaal en financieel schaakmat te zetten het is mij financieel ook nog wat waard (MAW IK BETAAL VOOR EEN GOUDEN TIP)'. (interpunctie van de afzender).
Het bestuur, waar ik toen nog deel van uitmaakte, heeft toen besloten er geen aandacht aan te besteden, maar inmiddels de politie wel op de hoogte gebracht van dit vreemde schrijven. Overigens kende niemand van het bestuur de naam Jan Wigmans. Ook bij de KNSB bleek hij niet bekend te zijn.

Mario had een administratiekantoor aan de Hortensiastraat in Stratum, waar hij de boekhouding voor zijn klanten deed. Volgens één van hen in de genoemden uitzending van 'Vermist' was hij 'betrouwbaar, maar ook naief'.
Op zaterdag 13 december verscheen een groot artikel met foto in het 'Eindhovens Dagblad', waarin Mario's zus Lucie haar donkerste vermoeden uitsprak : "De kans is niet zo groot dat hij nog leeft". Volgens Henny Valks zou hij in 'verkeerde handen' gevallen kunnen blijken te zijn. Onderzoek had inmiddels uitgewezen, dat hij een schuld van 60.000 tot 100.000 euro had uitstaan, waarvan zelfs zijn intimi niet op de hoogte waren. Hij sprak er nooit over. Wel bekend was dat hij het bepaald niet breed had.
De politie verhoorde tientallen mensen uit zijn omgeving en deed buurtonderzoek, maar vond geen bruikbare aanknopingspunten. De familie hield inmiddels rekening met een misdrijf. Mario bleef spoorloos. Zo staan de zaken op het moment van schrijven.
Ik blijf de zaak vanzelfsprekend volgen.

Terug naar het gewone schaken. Na het toernooi in Tashkent (Oez) vloog Anish Giri (2776) vrijwel onmiddellijk door naar de oliestaat Qatar voor een groot open toernooi in de hoofdstad Doha en leek daar met zes overwinningen op rij regelrecht op de toernooizege af te stevenen, maar in zevende ronde stak oud-wereldkampioen Vladimir Kramnik (2720) daar hoogst persoonlijk een stokje voor en toen werd het nog spannend. In de achtste ronde verloor Anish opnieuw, maar in de laatste ronde kwam hij terug met een winstpartij tegen de Armeniër Vladimir Akobian (2657), maar het was niet voldoende om het toernooi te winnen. Hij en Kramnik werden voorbij gestoken door de Chinees Yu Yanghi (2705), de jeugdwereldkampioen van vorig jaar, die finishte met 7,5 uit 9 en de grootste hap uit de zeer goed gevulde ruif mocht nemen. Giri en Kramnik werden wel alleen gedeeld tweede, ook nog goed voor een dik pak oliedollars.
De Arabieren hadden schitterende condities. Er viel veel te verdienen, zowel met startgelden als met het prijzenfonds. Robin vam Kempen (2612) scoorde 5 punten en werd daarmee gedeeld 46-ste op 154 deelnemers, vrijwel allemaal grootmeesters, die gratis gebruik konden maken van de luchtvaartmaatschappij Emirates. Thuisspeler GM Saleh Salem (2586) werd zevende in dit geweld, hetgeen wel aantoont, dat het Arabische schaak onderhand een factor wordt om rekening mee te houden, mede dankzij het aantrekken van Russische trainers, die goed betaald worden voor hun adviezen.
In 1986 werd de Olympiade in Dubai, één van de andere zes emiraten, gehouden - een Olympiade waar ik niet bij geweest ben, omdat Nederland solidair was met Israel, dat niet uitgenodigd werd - en dat was een eclatant succes volgens de mensen, die er wel bij geweest zijn. Let wel, de bond van de Verenigde Arabische Emiraten bestond toen pas twaalf jaar ! De faciliteiten waren ongeëvenaard. Het mocht ook wat kosten, naar verluidt tien miljoen dollar, hetgeen toen een kapitaal was.

Ik herinner mij nog de Olympiade 1976 in Haifa (Isr), waar ik een heftige aanvaring had met de Filippijn Florencio Campomanes, die later president van de Wereldschaakbond (FIDE) zou worden. Het ging over de Tegenolympiade, die tegelijkertijd in Tripoli (Libië) gehouden werd en waaraan ook een Filippijnse afvaardiging deelnam. Daar gaat het nu niet om, maar wel om het feit dat de UAECF, de United Arab Emirates Chess Federation, voor het eerst vertegenwoordigd was. Een jaar later werd die bond lid van de FIDE.
Al snel kwam de eerste resultaten. In Mexico City werd Saeed Ahmed Saeed in dat jaar wereldkampioen in de categorie onder 14 jaar.
Meteen na het toernooi in Doha vlogen Kramnik en Giri, op de wereldranglijst inmiddels gezakt van de zevende naar de tiende plaats, naar Engeland voor de London Classic, die begon met een ongebruikelijke opmaat : een massaal tweedaags radidtoernooi (405 deelnemers), dat gewonnen werd door de Amerikaan Hikaru Nakamura met 9,5 punt. Giri werd tweede met een punt minder, maar hij bleef Fabiano Caruana (Ita), Viswanathan Anand (Ind), Vladimir Kramnik (Rus), Nigel Short (Eng) en nog zes anderen net een halfje voor, hetgeen stevig scheelde in het prijzengeld..
De volgende dag werd er een dubbelrondig blitstoernooi afgewerkt, dat gewonnen werd door 1/3. Michael Adams, Hikaru Nakamura en Vladimir Kramnik met 6 uit 10 voor 4. Anish Giri 5,5, 5. Viswanathan Anand 3,5 en Fabiano Caruana 3. Anish won voor het eerst van zijn leven van zijn eeuwige plaaggeest Kramnik, van wie hij nog nooit gewonnen had.
Daarna begon het echte toernooi met dezelfde zes deelnemers, waarin Giri zijn goede vorm bevestigde door in de eerste ronde te winnen van Adams. Daarna volgden drie remises op rij en stond hij bovenaan met Kramnik. In de laatste ronde werden zij ingehaald door Anand, die zijn partij van Adams won. terwijl Giri en Kramnik onderling remiseerden in een eindspel van lopers met ongelijke kleur. Met zijn drieën eindigden zij met 3 uit 5 bovenaan, maar in Londen werd de ‘voetbaltelling’ aangehouden (winst = 3 punten, remise = 1 punt, verlies = 0 punten). Dat maakte voor de eerste plaats niets uit, maar op SB ging de roernooizege naar Anand, 4. Nakamura 2,5, 5. Caruana 2, 6. Adams 1,5.
Voor Giri was het een prachtig resultaat om het toch al geslaagde jaar mee af te sluiten. We zien hem volgende maand terug in het 77-ste Tata Steel-toernooi in Wijk aan Zee en dat belooft een prachtige ontmoeting te worden, maar eerst volgen mijn verjaardag, Kerst en de jaarwisseling. Ik ga ‘Van Drees trekken’, zoals dat vroeger zo fraai heette, met andere woorden ik ga met pensioen, maar niet voor dit prachtblad. Ik wens u goede feestdagen en vertrouw erop dat wij elkaar volgend jaar weer zien.

Jules Welling